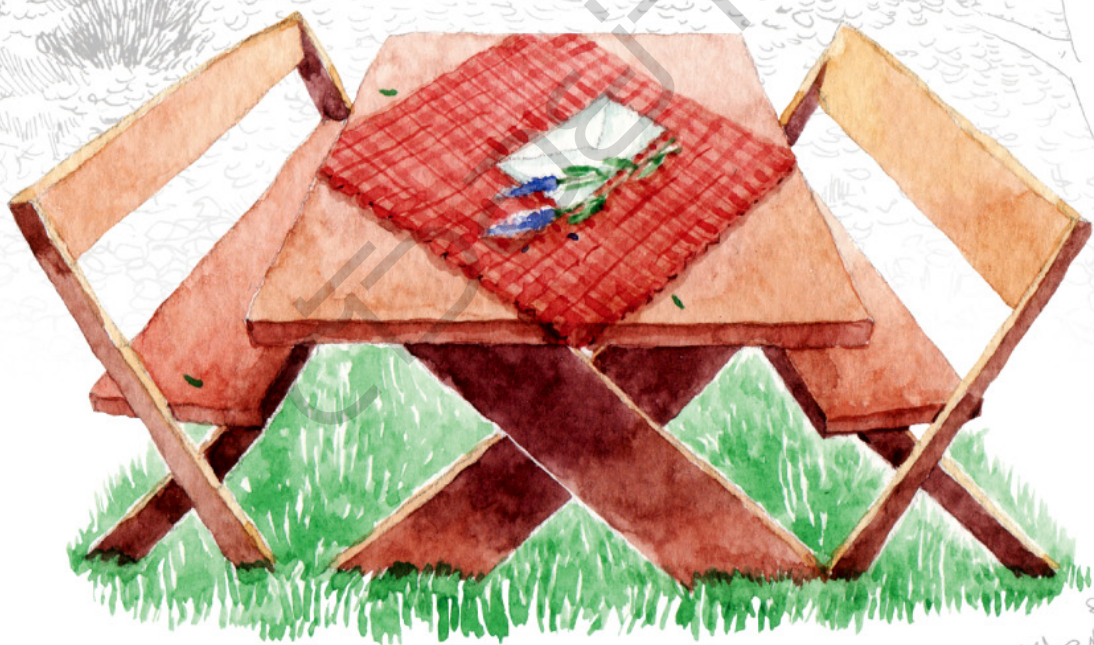

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

รักร้ายหมายเลขลับ

วลีไว

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ
รักร้ายหมายเลขสิบ
วสิวิไล เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0414-2

ภาพประกอบ เสนา สุขชี

จัดพิมพ์โดย

Jamsai
ประทีปใจคุณ

บริษัท แจ่มไส่ พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ช่วงเวลาแห่งความสุขมักผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอแป็บเดียวแจ่มใสก็ได้ทำหน้าที่ส่งมอบความรู้สึกดีๆ แก่คุณผู้อ่านครบปีแล้ว และในโอกาสอันน่ายินดีนี้เรามีของขวัญสุดพิเศษมามอบแต่คุณค่ะ

เพราะ 10 เป็นตัวเลขที่มีความหมาย เหล่านักเขียนคู่สร้างของแจ่มใสจึงได้พร้อมใจขีดเขียนเรื่องราวๆ อีกครั้ง เกิดเป็นโปรเจกต์พิเศษบอกเล่าถึงความมหัศจรรย์แห่งเลข 10

ลิปร้าย... ฟ่ายรัก by เด็กทะเล

รักร้ายหมายเลขสิบ by วลีวิไล

สิบ step เก็บนิยามรัก by ป้าหนอน

คนที่สิบ... รักที่สุด by Clear Ice

ขอบคุณที่รักเรา... และขอให้อยู่ด้วยกันอย่างนี้ตลอดไปนะคะ

ได้เวลาพบกับรักหวานปะแล่มๆ ของสาวหัวอติตนักกีฬาเทควันโด นางสาวปิ่นลิปลูกแม่ประยงค์ ใน 'รักร้ายหมายเลขสิบ' ค่ะ เห็นสูงยาวเข้าดี และสวยคมชะขนาดนี้ แต่ตอนเด็กๆ เธอทั้งอ้วนทั้งดำ ทำให้เกิดเป็นรักฝังใจ บวกแค้นฝังหุ่นกับอิตาทัศนฐ์ (ทศภาค) หนุ่มหล่อนักบาสโรงเรียนตรงข้าม ซึ่งสิบปีหลังจากนั้นเขาได้กลายมาเป็นเจ้านายเธอ

ทศภาคจะรู้รีเปลาะว่าเห็นจำเป็นมือวางอันดับหนึ่งด้านนี้อคเอาต์เจ้านาย ยิ่งเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่างเธอยิ่งน่าเป็นห่วงพระเอกของเราจริงจัง~

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

‘วลีวิไล’ หรือที่ใครๆ เรียกว่าคุณครูพีก็ เกิดวันที่ 29 กรกฎาคม ปีระกา ในปีนั้นตรงกับวันเข้าพรรษา และสามสิบปีต่อมาถูกกำหนดให้เป็นวันภาษาไทย (กรุณาอย่าบวกลบเลขเพื่อนับอายุ ฮา)

อดีตเด็กวิทย์เจ้าของโล่เรียนดี จากสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี วารสารศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 จากรั้วเหลืองแดง นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จากรั้วจามจุรี เคยเป็นผู้สื่อข่าว เคยทำงานประชาสัมพันธ์ ปัจจุบันเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย และกำลังศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขา นิเทศศาสตร์ มสธ.

รักการอ่านหนังสือ ชื่นชอบการถ่ายภาพ เบิกบานกับการชมคอนเสิร์ตและละครเวที ลัลล้าทุกครั้งที่อยู่เหนืส และปลาบปล้มทุกสิ่งเกี่ยวกับ...ณัฐ คักดาทร ปกติเป็นคนอารมณ์ดี ดึงต้องบ้างเป็นบางครั้ง แต่น่ารักนี่ขอยืนยันว่า...มีเยอะตลอดๆ (ฮา)

ในฐานะคนเขียนหนังสือ มีความสุขทุกครั้งที่มีคนอ่านงานของเรา และมีความสุขยิ่งกว่าเมื่อรู้ว่างานเล็กๆ ของคนตัวเล็ก ทำให้ใครหลายคน...มีกำลังใจ ยิ้มได้ และรู้สึกดี

สิบปี...บนเส้นทางสายอักษร ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ดูแลกันเสมือนคนในครอบครัว ขอขอบคุณผู้อ่านที่รักกันเสมอมา ขอขอบคุณโชคชะตาที่ทำให้เราได้มาพบกัน และหวังว่าเราจะมีความรู้สึกดีต่อกันเช่นนี้ไปอีกนาน...นาน...นาน <(^_^)>

วลีวิไล

บทนำ

ย้ากกกกกกกกกกกกกก!

ผัวะ!

ปลายเท้าขวาแบ็กไซค์คิกเข้าที่ปลายคางยังผลให้ร่างท่วมที่กำลัง
อย่างสามขุมเข้ามาถึงกับล้มทั้งยืน เจ้าของร่างที่ลงไปกองอยู่กับพื้นยื่น
กายขึ้นมา มือซ้ายปาดลิ้มเลือดที่มุมปาก ส่วนมือขวาชี้หน้าหญิงสาว
เจ้าของฝ่าเท้าพิฆาตเมื่อครู่

"นั่งเด็กบ้า แกกล้ำทำกับฉันแบบนี้ระอะ แกอยากตงงานหรือไง"

คนที่ถูกบริภาษว่า 'นั่งเด็กบ้า' เป็นสาวร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีอ่อน
พับแขนถึงข้อศอกตามสมัยนิยมกับกระโปรงบานเนื้อหนาสีน้ำตาลไหม้
ยาวครึ่งหน้าแข้ง เจ้าหล่อนสาวเท้าซึ่งสวมบุตหุ้มข้อสีน้ำตาลตรงเข้า
มากระซากคอคคนปากดีให้ลุกขึ้นก่อนจะชัตด้วยสันมือที่กักหู ร่างนั้น
เซเซตๆ ไปปะทะขอบโซฟาเบดตัวยาวที่มุมห้องดังปลັก

"ฉันจะแจ้งตำรวจว่าแกทำร้ายร่างกาย ฉันจะเอาแกเข้าคุก"

"ก่อนฉันจะเข้าคุก คุณคงต้องเดินนำหน้าเข้าไปก่อน" หญิงสาว
ประกาศกร้าว "เพราะคุณคิดไม่ชื่อกับฉันก่อน"

"ไหนล่ะหลักฐาน ไม่มี" นายประพัฒน์เค้นเสียงสูง แค้นหัวเราะ ทั้งที่ลูกจันทองอ่อนเป็นกึ่ง "ฉันหลอกแกมาปล้ำแล้วไง ใครจะเชื่อ ห้องนี้ ห้องทำงานฉัน แกแสร้งเข้ามายั่วฉันเอง ฉันไม่เล่นด้วยแกล่ไม่พอใจ ฉันพูดแค่นี้แกก็จบเห่แล้ว"

"หน้อย ไอ้คนสกปรก" หญิงสาวโกรธจนควันออกหู เจ้าหล่อน ปราดเข้ายึดกำปั้นเข้าที่เบ้าตาเจ้าของห้อง ก่อนจะคว้าแจกันลายคราม ใบเซื่องข้างโซฟาพาดเปรี้ยงเข้าให้เป็นชุดสุดท้าย

ร่างท่วมของนายประพัฒน์นอนสะลึมสะลืออยู่ที่พื้น เลือดแดง ฉานไหลซึมจากบาดแผลบริเวณศีรษะ แต่นั่นก็ไม่ทำให้คนอย่างเขา ดูน่าสงสารขึ้นมาแต่ประการใด

"นั่งเด็กรนรก แก..."

หญิงสาวถอนหายใจพริ้ว ไม่ลืมที่จะกดยุติการบันทึกเสียงจาก โทรศัพท์มือถือซึ่งเธอใส่ไว้ในกระเป๋ากระโปรง เปลี่ยนโหมดเป็น กล้องถ่ายรูปแล้วกดชัตเตอร์เก็บภาพอัปยศของเฒ่าัดฉนหากลับไว้เป็นที่ระลึก

"คิดว่าฉันไม่มีหลักฐานอย่างนั้นหรือตาแกซึกอ หี...แกรู้จักฉัน น้อยไป ในชั้นศาลคลิปเสียงแค่นี้คงเป็นหลักฐานที่อ่อนมาก แต่ 'ศาลเตี้ย' ที่บ้านแกเนี่ย...หลักฐานประมาธนี้จำเลยมีสิทธิ์รอดมัยคดีตัวเองก็แล้วกัน โหะๆ"

หญิงสาวหัวเราะด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันกวนประสาทอย่างที่สุด ปรายตามองด้วยความหยามเหยียด ก่อนจะก้าวฉับๆ ออกจากห้องนั้น โดยไม่คิดจะหวนกลับมาอีก

บทที่ ๖

ร่างสูงในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีดำสนิทกับเอี๊ยมยีนขากระบอก
แฟชั่นใหม่ล่าสุดจากดีเซล* กำลังย่อตัวลงสวมรองเท้าบูตหุ้มข้อสีดำ
เข้ากับเสื้อ ผมหยักศกยาวกลางหลังถูกรวบมาถักเป็นเปียหลวมๆ ไว้
ทางด้านขวา เจ้าของความสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรฮัมเพลงเบาๆ
กระโดดเป็นจังหวะลงมาจากหน้าต่างพักบริเวณชั้นสามของอาคาร
พาณิชย์สี่ชั้น กำลังจะผ่านชั้นล่างสุดซึ่งเปิดเป็นร้านขนมไทยมีมูม
นังจิบเครื่องดื่มแบบโบราณ ลูกค้าจำนวนหนึ่งนั่งรอเครื่องดื่มอยู่ที่
โต๊ะหมายเลขสองและสี่ ลูกจ้างสองคนในร้านทำงานกันอย่างขมิ้มมัน
คนหนึ่งกำลังจัดเตรียมเครื่องดื่มไปเสิร์ฟ ส่วนอีกคนก็กำลังจัดขนมใส่
กล่องสำหรับลูกค้าที่มารอซื้อกลับบ้าน

...ขนม...ใส่กล่อง เสร็จแล้วไง

หญิงสาวเกิดนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ยังผลให้คนที่กำลังลัลล้า
สบายอารมณ์เกิดอาการปรีวิตกขึ้นมาทันที

หลังจากที่เมียงมองบริเวณเคาน์เตอร์ ไม่เห็นสิ่งของที่ต้องการ

* Diesel

ก็เดินไปดูที่ชั้นวางขนม...ไม่มี

จากนั้นแม่เจ้าประคุณก็วิ่งวุ่นไปทั่วร้าน เปิดตู้โน้นปิดตู้นี้ เมื่อนาฬิกาบนข้อมือข้างซ้ายบอกให้รู้ว่าอีกเพียงสี่สิบห้านาทีจะถึงเวลานัดหมายก็ยิ่งลนลานเล็กน้อย

...อยู่ไหนเนี่ย อยู่ไหนยยยย อร่อยยยยย จะหันม้ายยยย!

"หอออะไรคะห้องเห็น" เจ้าของเสียงเป็นสาวใหญ่วัยสามสิบห้าผู้มีรูปร่างอวบอ้วนสมเป็นแคชเชียร์ร้านขนมไทยชื่อดังที่สุดในย่านนี้

"ขนมกะพี้กล่อม แม่บอกว่าจะจัดใส่ถุงไว้ให้สามชุด ไม่เห็นมีเลยอ่า"

สตรีที่ถูกเรียกขานว่าพี้กล่อมหยิบพวงกุญแจจากกระเป๋าถือมาเลือกลูกกุญแจดอกเล็กสุดแล้วจัดการไขตู้เก็บขนมด้านหลังที่มีชั้นวางของค่อนข้างใหญ่

"อันนี้รีเปล่าคะ" คนพูดวางถุงกระดาษสีน้ำตาลสามใบที่มีตราของร้านลงบนเคาน์เตอร์ "คุณป้าฝากไว้ตั้งแต่เมื่อเช้าคะก่อนออกไปทำบุญ"

แม่ประยงค์เจ้าของร้านนัดกับเพื่อนสนิทไปถือศีลปฏิบัติธรรมสามวันสามคืนตามประสาคนสูงวัยที่มีใจใฝ่ธรรมะ ด้วยสาเหตุที่มารดาต้องออกเดินทางแต่เช้ามีดื่มน้ำจึงไม่ทันรับรู้ว่าท่านฝากขนมไว้กับแคชเชียร์สาวใหญ่ที่มาช่วยงานตามปกติ

หญิงสาวจิกยิ้มกว้าง กอดคนตัวอวบแรงๆ หนึ่งทีก่อนจะหอมแก้มไปพอดใหญ่

"พี้กล่อมน่ารักที่สุดดดดดด หนูไปก่อนนะคะ ฝากร้านด้วยน้า"

"ค่า"

กลมกล่อมยิ้มตามหลังร่างสูงสมส่วนของลูกสาวเจ้าของร้านที่วิ่งหน้าตั้งออกไปยังรถโฟล์กสวาเกนคันเก่าซึ่งจอดไว้บริเวณที่ว่างด้านข้างอาคาร...

วันนี้ลูกสาวคนเล็กของแม่ประยงค์เจ้าของกิจการร้าน 'ปั้นลิบ' มีฐานะสำคัญ เป็นฐานะสามัญประจำปีที่ใครๆ ในครอบครัวต่างก็รู้กันดีว่าเป็นวันที่สี่สาวเพื่อนซี้แห่งกลุ่ม 'อี๊กซ์' นัดรวมตัวกัน

ปั้นลิบเหยียบคันเร่งด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ บนถนนย่านชานเมือง แต่พอเข้าเขตกรุงเทพฯ เจ้าหล่อนก็ต้องยอมทำใจเพราะปริมาณรถที่มากมายเกินจะควบคุมของเมืองไทยในวันนี้ ทำให้เวลารถติดไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะช่วงโรงเรียนเข้าออกหรือเวลาเช้างานเลิกงานอีกต่อไป มันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกวัน...แม้กระทั่งวันอาทิตย์เช่นนี้

หญิงสาวใช้เวลาเกือบสามลิบนาทีกว่าจะเข้าสู่ถนนสายธุรกิจใจกลางเมือง ขับมาเรื่อยๆ จนถึงปากซอยจึงเลี้ยวเข้าไปตามแผนที่ที่บุญเดือนลิบส่งมาให้ทางอีเมล เจ้าเต๋อตัวมเตี้ยมสีเหลืองมะนาวของเธอค่อยๆ คลานเข้าไปอย่างช้าๆ สายตาก็มองหาร้านกาแฟที่เพื่อนบอกว่าเห็นปั๊บกี้สะดุดตาปั๊บบ

"ฮ๊ะ นั่นไง"

ปั้นลิบร้องบอกตัวเอง เมื่อมองเห็นรั้วไม้ระแนงสูงแค่อวสีขาวหม่นพ่นต์ลายเป็นรูปไม้เลื้อยสีน้ำตาลอ่อน หญิงสาวจอดรถบริเวณลานริมรั้วด้านหน้าซึ่งจัดไว้สำหรับลูกค้า ก่อนจะเดินลงมาพร้อมถุงของฝาก

Bellezza Café เป็นร้านกาแฟที่ดัดแปลงจากบ้านสไตล์โคโลเนียลสองชั้นสีเขียวยาวอ่อนจางจนเกือบขาว ด้านนอกเป็นสวนมีต้นไม้ใหญ่อายุน่าจะถึงร้อยปีดูร่มรื่น กลิ่นดอกไม้หอมโชยมาให้ชื่นใจ ถ้านั่งที่โต๊ะที่จัดไว้บริเวณนี้คงได้บรรยากาศโปร่งสบาย แต่ช่วงเวลาที่ปลายฝนต้นหนาวอย่างนี้หนึ่งในร้านดูจะปลอดภัยกว่า

เมื่อผลักบานประตูหลากสีเข้าไปก็พบว่าภายในตกแต่งได้น่าหนึ่งไม่แพ้ด้านนอก พนักงานสาวเดินตรงเข้ามาต้อนรับอย่างสุภาพ ก่อน

จะพาไปยังโต๊ะที่จองไว้

โต๊ะที่บุญเดือนสิบจองไว้เป็นโต๊ะใหญ่ชิดริมหน้าต่างกระจกมองเห็นด้านนอก โซฟายาวกับเก้าอี้นวมแบบกลมสามตัวท่าทางนั่งสบาย แถมมีชั้นหนังสือโปร่งกันเป็นสัดส่วนเหมาะแก่การเฝ้าท์มอย ดูเหมือนใครคนหนึ่งจะมาถึงแล้วเมื่อปิ่นสิบหัวถุกของฝากกะเล่อกะล่าเข้ามาในร้าน

นี่เป็นการรวมตัวครั้งที่สิบนับตั้งแต่สี่สาวแห่งกลุ่ม 'อี๊กซ์' ผู้มีความเกี่ยวข้องกับเลขสิบแยกย้ายกันไปหลังเรียนจบมัธยมต้น ปิ่นสิบอมยิ้มเมื่อนึกถึงวันแรกที่ได้เจอกันในชั้นเรียน ม.1/10 เมื่อสิบกว่าปีก่อน...

'สวัสดีค่ะเพื่อนๆ เราชื่อบุญเดือนสิบค่ะ' เด็กหญิงตัวเล็กผิวขาวอมชมพูคล้ายเด็กญี่ปุ่นกล่าวแนะนำตัวในชั่วโมงโฮมรูมครั้งแรกของวันเปิดเทอม คุณครูให้ทุกคนออกมาแนะนำตัวหน้าชั้นเรียน โดยให้ไล่เรียงลำดับจากเลขที่ท้ายสุดไปหาเลขที่หนึ่ง ห้อง ม.1/10 มีสมาชิกทั้งหมดสี่สิบสี่คน บุญเดือนสิบเป็นสมาชิกหมายเลขสิบสามที่ใครๆ เรียกว่าลักกิ้งนัมเบอร์ รวกับจะแก้เคล็ดในความเป็นตัวเลขแห่งความอัปโชค

'เราได้อี้นี้มาเพราะเป็นลูกคนที่สิบ และเกิดเดือนสิบ เรามีพี่อีกเก้าคน ชื่อคล้องจองกันหมดทุกคน จะให้บอกมั๊ยคะ...'

เพื่อนๆ หัวเราะกันครืนกับคำถามชื่อๆ ของเด็กหญิงหน้าใส เสียงหัวเราะของสมาชิกในห้องเป็นเสมือนการตอบรับ บุญเดือนสิบจึงท่องชื่อพี่น้องทั้งเก้าคนของเธอให้เพื่อนฟัง หลายคนนั่งอ้าปากค้างเพราะแต่ละชื่อสุดแสนอลังการดาวล้านดวง

'เราชื่อ...ศศิปีลันท์ค่ะ แปลว่า...ปิ่นพระคิระ'

คนพูดคือเพื่อนเลขที่สิบสอง มีเสียงวู่วาวอื้ออึงกับความหมาย

อันสูงส่งของชื่อศศิปิลาันธ์ เด็กหญิงตาโตตัวผอมบางที่ยืนจะล้มล้มแอ่น
อยู่หน้าห้องฉีกยิ้มอย่างเอ้อๆ งงๆ แต่นั่นไม่ทำให้บันลือสนใจเพื่อน
คนนี้เท่ากับคำพูดในวลีต่อมา

‘ชื่อเล่นว่าฉือ ภาษาจีนแปลว่าลิป เรา...เราเกิดเดือนลิป...ในปีที่
พ่อกับแม่แต่งงานกันครบลิปปีพอดี’

สองคนแล้วที่ชื่อของพวกเขาเชื่อมความเกี่ยวข้องกับเลขลิป บันลือ
ตั้งใจฟังเต็มที่เมื่อศศิปิลาันธ์ไม่ยอมแพ้บุญเดือนลิป เธอลำดับรายชื่อ
พี่ชายและพี่สาวที่คล่องจงแถมไพเราะเพราะพริ้งจนเพื่อนๆ ฮือฮา

บันลือเองได้ยื่นชื่อลูกหลานสองตระกูลนี้แล้วนึกอิจฉา ในใจนึก
อยากกลับบ้านไปบอกแม่ว่าให้เปลี่ยนชื่อทั้งพี่ชายและตัวเธอให้
เพราะๆ เริดๆ แบบของเพื่อนบ้าง

‘คนต่อไปเลขที่ลิปเอ็ดคะ’

เสียงคุณครูเรียกหมายเลขถัดไป ซึ่งก็ใกล้จะถึงคิวของเธอเต็มที่
ร่างสูงของเด็กหญิงขาวาวเดินออกไปหน้าห้อง ใบหน้าสวยเฉียบ
ของเพื่อนคนนี้ทำให้บันลือถึงกับอึ้งตะลึงงัน นึกในใจว่าเด็กหญิง
หน้าตาสวยๆ แบบนี้ โตขึ้นเป็นนางเอกหนังไทยได้สบาย

‘สวัสดิ์คะ ชื่อเด็กหญิงอัศมรา ชื่อเล่นชื่อซาร่าคะ’

‘ว้าว’ เสียงนักเรียนในห้องพากันอุทานออกมา

‘ซาร่านะคะ ไม่ใช่แก่ซรา มาจากภาษาอารบิกว่า ashara
แปลว่าลิปคะ’ เพื่อนๆ พากันหัวเราะขำก้ากกับมุกตลกน่ารักของซาร่า
ดูเธอเป็นคนอารมณ์ดีอยู่ไม่น้อย ‘ซาร่าเกิดวันที่ลิปเดือนลิป ทำให้
ได้ชื่อนี้มาคะ ซาร่าเป็นลูกคนเดียว เกิดที่เมืองนอก ไม่ค่อยได้อยู่
เมืองไทย ถ้าซาร่าพูดอะไรไม่เข้าใจ เพื่อนๆ สอนได้นะคะ’

บันลือมอ้มยิ้มกับสำนวนการพูดแปร่งๆ ของซาร่า หน้าตาเธอเหมือน
เป็นลูกครึ่งแถมมีชื่อเล่นที่แปลกไม่เหมือนใคร ที่สำคัญ...ความหมาย
ของคำว่าซาร่า...ลิป

เด็กหญิงสามคนที่มีชื่อเกี่ยวข้องกับเลขสิบ เกิดเดือนสิบ โขกชะตา หรือฟ้าลิขิตให้เธอทั้งสามมาเรียนอยู่ห้องเดียวกับปิ่นสิบ

‘เลขที่สิบมาใหม่คะ เลขที่สิบ’

เสียงของคุณครูทำให้ปิ่นสิบสะดุ้ง เลขที่สิบ...ถึงคิวของเธอแล้ว

เด็กหญิงผมหยักศก ร่างอ้วนกลม ผิวสีน้ำผึ้ง ผู้มีใบหน้าคมคาย อย่งไทยแท้เดินออกจากที่นั่งหลังห้องไปยืนอยู่ด้านหน้า ดวงตาวาวรี กวาดสายตาไปทั่วห้องสบตาเพื่อนที่มองตรงมาที่เธอ

‘สวัสดีค่ะ เราชื่อเด็กหญิงปิ่นสิบ’

‘ฮา’ เสียงหัวเราะของเพื่อนๆ ทั้งห้องดังขึ้นพร้อมเพรียงกัน

‘ชื่ออะไรนะเธอ’

‘ปิ่นสิบค่ะ ชื่อขนมไทยชนิดหนึ่ง อร่อยนะ แม่เราทำขายด้วย’

เด็กหญิงฉีกยิ้มอย่างเป็นมิตร ก่อนจะพูดต่อไปว่า ‘ชื่อจริงแม่เราตั้งให้ เพราะเราเกิดห่างจากพี่ชายสิบปี เราชื่อเล่นชื่อเท็น พี่ชายเป็นคนตั้งให้ พี่เราชื่อปิ่นหย่า’

‘ฮ่าๆ’ เสียงเพื่อนๆ หัวเราะดังกว่าเดิม ปิ่นสิบคาดว่าคงไม่มีชื่อไหนฮาเท่าพี่ชายเธออีกแล้ว

‘ปิ่นหย่าแปลว่าอะไร’ เสียงใครสักคนร้องถาม

‘ไม่รู้ เดี่ยวเย็นนี้กลับไปถามแม่ให้’ เด็กหญิงตอบพาชื่อ เพื่อนๆ หัวเราะกันลั่นห้องจนคุณครูต้องปรามให้ฟังเพื่อนพูดต่อ ปิ่นสิบเกาศีรษะแกรกไม่รู้จะพูดอะไรนอกจากบอกเพื่อนๆ ว่าแม่ฝากขนมมาให้ทุกคนทานเป็นการแสดงความยินดีที่ทุกคนในห้องได้มาเจอกัน นั่นแหละที่ทำให้เพื่อนหยุดหัวเราะ เด็กๆ อีกเก้าคนออกมาแนะนำตัว ไล่ย่อนไปจนถึงเลขที่หนึ่ง สุดท้ายพอครูออกจากห้องเพื่อนๆ ก็รูกันมาชิมขนมปิ่นสิบฝีมือแม่ประยงค์กันหนุบหนับๆ

จากวันนั้นถึงวันนี้ กว่าสิบปีที่สี่สาวกลายเป็นเพื่อนร่วมก๊วน

ทำอะไรทำด้วยกัน ไปไหนไปกัน เรียกได้ว่าต่างคนต่างเป็นเงาของกันและกันมาอย่างยาวนาน

นอกจากความเกี่ยวพันกับเลขสิบ เลขมหัศจรรย์ที่ทำให้ปั้นสิบได้มาพบกับเพื่อนสนิททั้งสามแล้ว ลักษณะนิสัยใจคอที่แตกต่าง บุคลิกที่ไปกันคนละทางอย่างสุดซึ้ง กลับกลายเป็นส่วนผสมที่ลงตัวอย่างไม่น่าเชื่อ

บุญเดือนสิบ...หรือซิปบี้ เพื่อนตัวเล็กที่สุดแต่ดูเหมือนจะเป็นผู้ใหญ่มากกว่าใคร เธอเป็นสาวช่างฝันที่เชื่อเรื่องโชคกลาง แต่อีกด้านก็เต็มไปด้วยตรรกะและเหตุผล ไม่ว่าจะทำอะไรต้องเป็นขั้นเป็นตอน ผ่านการกลั่นกรองและวิเคราะห์ประมวลผล ความสุขุมคัมภีรภาพของบุญเดือนสิบเป็นสิ่งที่ปั้นสิบแอบอยากมีอย่างเพื่อนบ้าง

สมัยเด็กๆ ปั้นสิบชอบอ่านการ์ตูน และบุญเดือนสิบมีการ์ตูนตาวานของญี่ปุ่นมากมายมาให้ยืมอ่าน เธอเป็นเจ้าแม่ทุกกิจกรรมที่เกี่ยวกับญี่ปุ่น ใฝ่ฝันอยากไปเรียนที่นั่นตั้งแต่เด็ก แล้วเธอก็ได้ไปที่นั่นสมตั้งใจ

อัศมรา...หรือซาร่า เจ้าของวันเกิดวันที่สิบเดือนสิบ คุณหนูผู้มองโลกในแง่ดี สวยเรดแต่ไม่เซ็ดหยิ่ง ซาร่าของแท้ต้องแบรนต์เนมทั้งตัว ไม่ได้อวดรอย แต่นั่นเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวันของไฮโซระดับลูกสาวท่านทูต หลานสาวท่านรัฐมนตรี และหลานประธานบอร์ดองค์กรยักษ์ใหญ่ อัศมรามีครบทุกอย่าง ปัญหาของเธอมียิ่งเรื่องเดียว...แฟน

สาวสวยที่สุดในกลุ่มมีแฟนมาแล้วจนถึงคนปัจจุบันเป็นคนที่ไม่แค่ว่าทุกคนที่เลิกรากันไปถ้าไม่เจ็บปางตายอย่างน้อยก็ค้างเหลือง เลขเก้าเป็นเลขมงคลตามความเชื่อของคนไทย หวังว่าหญิงสาวที่น่ารักอย่างคุณหนูซาร่าคงได้คู่ใจตัวจริงในคราวนี้

ส่วนคนสุดท้ายที่ปั้นสิบสนิทด้วยมากที่สุดเพราะเรียนที่เดียวกัน

จนจบชั้น ม.6 คือศศิปีลันท์... ยัยฉ้อจอมขยันผู้ซึ่งรักรักวิชาคณิตศาสตร์ เป็นชีวิตจิตใจ เป็นต้นฉบับการบ้านของปิ่นลิบมาตั้งแต่ ม.1 แทบจะทุกวิชา ยกเว้นพลศึกษาที่คนเป็นนักกีฬาสามารถเอาตัวรอดเองได้ แม่สาวนักประดิษฐ์ชอบคิดนี่นั่นโน่นแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำมาแจกให้เพื่อนนำไปใช้ ใครไม่สนใจใส่เธอจะต้อจะง้อจะจ้องแค้นใจอ่อนยอมหยิบไปใช้ให้เห็นสักครั้งคนทำก็ชื่นใจ

ที่สำคัญเห็นตัวบางๆ อย่างนี้ก็เป็นพวกกินยาอกอยู่ยาก ใครคิดเช่นนั้นก็ผิดถนัด... เพราะศศิปีลันท์เป็นพวกนิยมการบริโภคของอร่อย มาถึงก่อนแบบนี้ปิ่นลิบเองก็ชักหนาว... แม่เพื่อนสาวสั่งอะไรไปบ้างต้องรอดูกัน...

หญิงสาวนัยน์ตาโตเงยหน้าจากการรื้อค้นอะไรบางอย่างในถุงย่าม เมื่อปิ่นลิบวางมือเร็ว (แต่แอบหนัก) ลงบนบ่าเล็กๆ ของคนตัวบาง ใบหน้าสวยราวกับตุ๊กตาริมฝีปากสีชมพูเรื่อคลี่ยิ้มหวาน

"เห็นจำ"

น้ำเสียงใสๆ อย่างนี้แหละ... ศศิปีลันท์ แม่ปิ่นพระคิระที่เป็นเหมือนน้องน้อยของกลุ่ม เอาอกเอาใจเป็นที่หนึ่ง พุดไพเราะพุดหวานหูไม่มีใครเกิน

ยังไม่ทันที่ปิ่นลิบจะพุดอะไรกองทัพขนมมากมายก็ถูกลำเสียงมาวางบนโต๊ะ เค้กห้าชั้นประกอบไปด้วยเค้กไวท์ช็อกโกแลต เค้กส้มครีมสด บานาน่าอเมริกาโน่ พายฟักทอง และมิทซ์ฟรุตทาร์ท ตามด้วยถาดเงินสามชั้น มีคานาเป้สารพัดหน้ารายี่ลิบชั้นบนนั้น รวมไปถึงกาแพ้นแก้วใหญ่ซึ่งปิ่นลิบไม่ได้ใส่ใจว่ามันมีชื่ออะไร แต่สิ่งที่สงสัยก็คือ...

"ฉ้อ... แก่ล้งมากะกินถึงเย็นเลยเธอ"

ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของเพื่อนที่ไม่ต้องบอกก็รู้ที่ถามนั้นเอาจริง

ศศิปีลันท์รีบประจบ

"ก็มันน่ากินอะ นะ นะ ร้านนี้ชิปปีบบอกว่าขนมเค้าอร่อย ที่สั่งๆ มาเน่ตัวท็อปของร้านล้วนๆ เลย จะได้ชิมหลายๆ อย่าง วันนี้คือเลี้ยง นะ วันก่อนเพิ่งได้ค่าจ้างมา"

ปกติบั้นลืบไม่ค่อยชอบขนมฝรั่ง แม้จะเคยไปเรียนคอร์สภาษาอังกฤษที่เมืองนอกกับเขามาบ้าง แต่เธอก็ไม่คุ้นชินกับอาหารพวกขนมเนย อาจเป็นเพราะหญิงสาวเติบโตมากับขนมไทย อยากกินอะไร แม่ประยงค์ก็ทำให้ได้ราวกับเนรมิต

"แล้วขนมฉันล่ะยะ"

สาวห้าวชูถุงขนมสามใบที่มารดาฝากมาให้เพื่อนๆ อย่างที่เรียกว่าเติมอัตราศึก

"เอากลับไปกินบ้านไป แบ่งพี่จัดด้วย แต่ส่วนใหญ่เค้าให้ฉีกกินกันนะ แค่นี้ฉีกกินคนเดียวหมดหน้า"

"เติกปอบ"

ลูกสาวแม่ประยงค์บ่นพึมพำ หมั่นไส้คนพอมบางปานจะปลิวลมที่ไม่ว่าจะรับประทานอะไรก็ไม่ทำให้อ้วนขึ้นมาได้

สาวร่างสูงวางของฝากลงบนโซฟาก่อนจะทิ้งตัวลงนั่ง

"ยังไม่มีใครมาอีกเหรอเนี่ย กำลังคั่นปาก อยากเม้าท์สุดๆ"

"เล่าๆ"

"ไม่เอา รอทุกคนมาพร้อมกันก่อนจะได้ไม่ต้องเล่าหลายหน"

คนอยากฟังแต่ไม่กล้าเข้าขี้เพื่อนได้แต่กะพริบตาปริบๆ ฆ่าเวลาด้วยการหยิบถุงผ้าใบเหลืองหนึ่งในสามใบที่เตรียมไว้ออกมาจากย่ามญี่ปุ่น

"ของเท็นจ๊ะ ตะเกียบเสียบผม โดนหมัดผม สร้อยข้อมือ..."

บั้นลืบพยายามบั่นหน้าว่าดีใจได้เกือบสำเร็จ ถ้าประโยคถัดไปของศศิปีลันท์จะไม่ทำให้เกิดอาการเหมือนโดนหมัดปักหลังดังฉีก

"แล้วของคราวที่แล้วล่ะ ใส่บ้างป่าว"

แม้จะอยากบอกว่า 'ใครจะไปใช้ของแກေး' แต่พอมองตาแป๋วๆ กับยิ้มใสๆ ของแม่ตาโตแล้วก็พาให้ใจอ่อนระคนอ่อนใจ จึงตอบไปไม่เต็มปากเต็มคำนัก

"อือ"

สาวผิวสีน้ำผึ้งคลี่ถุงผ้าออก ภายในบรรจุตะเกียบไม้สำหรับเสียบผมรวรวลืบคู้ มีทั้งแบบไม้สีธรรมชาติ สีขาว และสีดำ แบบไม้กลม สีเหลี่ยมและสามเหลี่ยม ทุกคู่แพ้นต์ลวดลายสวยงาม ปลายด้านนอกประดับเชือกถัก ลงเล็กเกอร์มันวาว บางคู่ปลายเป็นเปลือกหอย บางคู่ก็ประดับหินสี สุดแล้วแต่คนออกแบบจะสรรหาวัสดุมาได้ งานทุกชิ้นประณีตบรรจงแสดงให้เห็นถึงความใส่ใจของคนทำ แม้จะเป็นคนไม่ชอบใส่อะไรก็ก๊ากมากมาย แต่ก็มีบ่อยครั้งที่พยายามเลือก 'ของฝาก' จากแม่ตุ๊กตาฝรั่งชิ้นที่ถูกจริตกับเธอที่สุดเอามาใช้พอให้เพื่อนไม่น้อยใจ

"อันนี้ทำสีแมนๆ ให้เห็นโดยเฉพาะเลยนะ"

ศศิปีลันท์นำเสนอ

"เออ"

บั้นลืบตอบหัวนๆ ตามประสา นิสัยพูดจาโผงผางไม่ค่อยมีหางเสียงที่เป็นมาแต่เด็กของสาวหัวเป็นอีกลักษณะหนึ่งซึ่งเพื่อนในกลุ่มอิกซ์คูนเคย อาจเป็นเพราะบั้นลืบเป็นลูกสาวคนเดียวแถมมีพี่ชายต่างวัยเป็นต้นแบบ ไม่ว่าจะกิริยาท่าทางหรือการพูดจาล้วนแล้วแต่ถอดแบบมาจากบั้นทยา... ผู้ชายที่บั้นลืบรักและเคารพรองลงมาจากพ่อ

"เห็นชอบแบบนี้มั๊ย ฉื่อทำให้ได้นะ..."

ศศิปีลันท์หมายถึงตะเกียบเสียบผมในถุงอีกใบที่เธอหยิบออกมาสำรวจความเรียบร้อย ดูจากสีลันที่ออกแนวพาสเทล ชมพูอ่อน ฟ้า

เขียว กับลวดลายกึ่งเก๋ประเภทการ์ตูน ลูกโป่ง ดอกไม้ บั้นลืบคาดเดา
ได้ไม่ยากกว่าของในถุงนี้น่าจะนำมาให้ใคร

...สาธุ ดีนะที่เราไม่ได้เป็นคนตัวเล็กน่ารักแบบชิปปี้ แค่เห็นลาย
การ์ตูนก็สยงแล้ว

บั้นลืบทำหน้าที่เปลี่ยนๆ ไม่ได้ตอบอะไรออกไป ยังผลให้คนชอบ
เอาใจตั้งคำถามอีก

"...สี่คราวที่แล้วชอบหรือเปล่า"

"อือ"

อุตส่าห์ตอบสั้นๆ แต่คำถามกลับยิ่งยาวขึ้นเรื่อยๆ

"ชอบสี่ไหนมากกว่ากันล่ะ สี่ไหนเขียวคราวก่อน หรือจะเอาพวก
สี่อิฐแบบอันที่ประดับเซรามิกนะ"

...อรัยยย ยัยฉือ ใครจะไปจำได้ ไอ้แบบนี้มีเป็นร้อยอันแล้ว
มั้ง

สาวผมหยักศกเกาหัวแกรกๆ นึกหาวิธีไม่ต้องตอบคำถามของ
คุณเพื่อนที่ยากยิ่งกว่าข้อสอบปลายภาควิชาคณิตศาสตร์สมัยเรียนมัธยม

"คอแห้ง"

เบี่ยงประเด็นไปแบบสงเดชแต่กลับได้ผล คนใส่ใจเพื่อนในทุก
เรื่องรีบคว้าเมนูเครื่องดื่มที่วางอยู่ใกล้มือมาส่งให้ นิ้วเรียวสวยชี้ชวน
ไปตามรายการที่มีทั้งตัวอักษรและภาพประกอบสวยงาม

"เห็นดื่มอะไรดี กาแฟ หรือชาดีล่ะ น้ำผลไม้ไม่ใส่น้ำตาล หรือ
น้ำผักแยกกากก็มิหนะ" ฉีกยิ้มหวานเชิญชวนประหนึ่งเป็นเจ้าของร้าน
คอยเซิร์ฟลูกค้า ยังไม่ทันที่บั้นลืบจะให้คำตอบก็มีเสียงเล็กๆ แแทรก
ขึ้นมา

"ร้านนี้ลาเต้อร่อย ยิ่งลาเต้อาร์ต...คิลปะบนฟองนม...ยังมีชื่อ เรา
ขอแนะนำ"

สองสาวหึ่งละสายตาจากเมนูเงยหน้าขึ้นมองโดยพลัน ผู้มาเยือน

คือหญิงสาวร่างเล็กไบหน้าจิ้มลิ้มตากกลมโตราวกับตุ๊กตา ผม
สีน้ำตาลเข้มรวบไปมัดเป็นก้อนกลมไว้กลางกระหม่อม เลื้อยดีสีเทา
แขนยาวพิมพ์ลายแมวเหมียวสีขาวยกกับสีดำอย่างละตัวทับเลื้อยลูกไม้
สีขาวตัวยาวและกางเกงผ้าสามส่วนกึ่งขาสีดำ เรียบง่ายแต่ดูดีและ
น่ารักตามแบบฉบับของสาวจากแดนซากูระ

แน่ละ เจ้าของเสียงเล็กๆ น่ารักสมตัวจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก
...บุญเดือนสิบ

บั้นสิบอมยิ้มพิริจไบหน้าเพื่อนฝั่งตรงข้ามแล้วหันกลับมามอง
คนนั่งข้างๆ

...สองคนนี้จะตาโตไปไหน

แต่จะว่าไปสองสาวตาโตประจำกลุ่มนั้นมีความแตกต่าง หาก
เปรียบศคิปลันท์เป็นตุ๊กตาก็คงเป็นตุ๊กตาแบบ Ball Jointed Doll
หรือที่เรียกกันว่า BJD ค่าที่มีไบหน้าเรียวย่ได้รูป จมูกนิด ปากหนอย
ดวงตากกลมโตมีประกายใสเหมือนแก้ว ที่สำคัญคือรูปร่างโปร่งบางแต่
แคล่วคล่องกระฉับกระเฉง ขายาวแขนยาวมือเรียวยาว ถึงขนาดเป็น
นางแบบมือในโฆษณาสินค้าทางโทรทัศน์และแม็กกาซีนมาแล้วหลาย
ชิ้น

ขณะที่บุญเดือนสิบนั้นตัวเล็กๆ น่ารักเหมือนตุ๊กตาญี่ปุ่นที่มี
ไบหน้าสวยจิ้มลิ้ม แก้มใสอมชมพู ตาโตฉายแววจลัดแสงไว้ด้วยความ
ช่างฝัน แม้จะตัวไม่สูงเท่าเพื่อนในกลุ่มแต่ก็มีรูปร่างสมส่วน
ผิวพรรณมีน้ำมีนวลแบบคนสุขภาพดี

เก้าอี้โน้มตัวกลมตรงข้ามโซฟายาวที่บั้นสิบกับศคิปลันท์นั่งอยู่
ถูกจับจองโดยคนมาใหม่ พลังมองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่วางอยู่บนโต๊ะ
อย่างไม่แปลกใจ

"จื่อสั่งละสิ อู๊ย นี่แกรนด์คานาเป้ กำลังจะแนะนำอยู่ที่เดียว
เค้าว่ามีหน้าพักราส์ด้วยนะ"

"ใช่ๆ นี้อลังเพราะเห็นมีนี่ แล้วก็มีหน้าคาเวียร์ด้วยล่ะ" ศศิปีลันท์
เออออตามเพื่อนทันที

จากนั้นแม่ตุ๊กตาทั้งสองก็พร้อมใจกันชี้ชวนชมคานาเบ่ไม่ซ้ำแบบ
บนถาดสามชั้น เครื่องดื่มขึ้นชื่อของร้านถูกลังมาสองที่ จนเมื่อพนักงาน
นำมาเสิร์ฟเรียบร้อย สามสาวก็เริ่มชิมเค้กโน่นนิดนี่หน่อย

"ไหนเห็นว่ามีอะไรจะเล่าไป"

ศศิปีลันท์พากเข้าเรื่องเดิมที่อยากรู้ บุญเดือนสิบเองก็ดูเหมือน
จะสนใจอยากรับฟัง แต่ยังสงวนท่าที

"รอยัยชราค่อนลิ"

คิดว่าต่อไปแบบนี้แม่ตาโตจะหันไปสนใจของกินต่อ ที่ไหนได้
ศศิปีลันท์คว้าโทรศัพท์กดเบอร์สมาชิกคนสุดท้ายอย่างรวดเร็ว

พลันที่เสียงไวโอลินบรรเลงเพลง Summer หนึ่งใน The Four
Seasons ของ Vivaldi* ดังสนั่นขึ้นในร้าน สามสาวที่กำลังสุขหัว
กันถึงกับวงแตก ด้วยเจ้าของโทรศัพท์คงเปิดโวลุ่มไว้ระดับดังที่สุดของ
ที่สุด ประกอบกับบรรยากาศภายในร้านค่อนข้างเจียบ ทำให้เสียง
ดนตรีกระหึ่มขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือที่เป็นเพลงบรรเลงชุด The Four
Seasons นี่เป็นสัญลักษณ์ประจำตัวของสาวสวยสมาชิกคนสุดท้าย
ผู้ให้นิยามเพื่อนในกลุ่มอิกซ์ด้วยฤดูที่แตกต่าง

ศศิปีลันท์เป็นตัวแทนของความสดใสในฤดูร้อน บุญเดือนสิบ
แทนความอ่อนหวานโรแมนติกแห่งฤดูหนาว บั้นลิบเป็นพวกสีสัน
ร้อนแรงเหมือนใบไม้เปลี่ยนสีในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ส่วนอัศวราผู้มีสีสัน
หลากหลาย...เธอคือฤดูใบไม้ผลิ

"จะเรียกทำไม มาถึงแล้วอะคุณๆ ทั้งหลาย ไม่สาย ไม่หลงทาง
ด้วย"

* Antonio Vivaldi (1678 - 1741) คีตกวีชาวอิตาลี เจ้าของผลงานคอนแชร์โต กรอซโซ่ ชุด 'The Four Seasons' ซึ่งประกอบด้วยเพลง Spring Summer Winter และ Autumn

ผู้มาใหม่เป็นสาวสวยทรงนางแบบในชุดเดรสสั้นคอลึกสีชมพูอ่อน เนื้อผ้าเป็นผ้าทอพิเศษ จับลายตามแขนและคอเป็นดอกไม้เดรนเยีย สีเทาเข้มสลัปดาห์ สวมสเว็ตเตอร์ตัวบางตัดเย็บจากผ้าเนื้อเดียวกันทับ ด้านนอกอีกชั้น กระเป๋ารองเท้าเข้าชุดกันทั้งแบบและสี แลดูหรรษาคุณหนู ไฮโซไปทั้งตัว

หากเปรียบอัศมราเป็นตุ๊กตาก็คงเทียบได้กับตุ๊กตาบาร์บี้ สวยคลาสสิก และมีสีล้นหลากหลาย ไม่ว่าจะบาร์บี้จะมาในมาดนางเอกในเทพนิยายเรื่องใดก็กลมกลืนและดูดีไปหมด หรือถ้าจะแต่งเป็นสาวสวยทันสมัยก็เข้ากันได้ไม่มีเคอะเขิน

"มาแล้วคุณนายชรา" บั้นลิบเปรยเบาๆ "ชุดเร็ดอีกแล้ววันนี้ มี ยี่ห้อแน่ๆ"

"ซาเนล" ศคิปีลันท์เฉลย

"รู้ด้วย" เจ้าของชุดทำหน้าที่แม่ตุ๊กตาฝรั่งตอบทันทีทันควันโดยไม่ต้องคิด ทั้งที่สาวตาโตไม่ได้นิยมชมชอบอะไรกับสินค้าแบรนด์เนม เครื่องแต่งกายของศคิปีลันท์เองก็ไม่ได้เน้นหรูหราราคาแพง ออกแนว 'ฮิปปีซิก' เก๋วากหวานเสียมากกว่า

"อ้อ วันก่อนลูกค้าของลิบพันไปซื้อชุดวันหมั้น แบบนี้เป๊ียบ หมั้นกว่าๆ"

ศคิปีลันท์เป็นนักประดิษฐ์ของชำร่วย ขณะที่ลิบพันแพนหนุ่มหรือที่บั้นลิบเรียกเขาซ้ำๆ ว่า 'เฮียหมั้น' เป็นนักจัดงานอีเวนต์ โดยอาชีพแล้วต้องพบปะผู้คนมากหน้า ลูกค้าหลากหลายรสนิยม ไม่ใช่เรื่องแปลกที่แม่ตัวดีจะรู้เรื่องเหล่านี้

ระหว่างรอเครื่องดื่มที่สั่งเพิ่มไปอีกหนึ่งรายการ อัศมราก็เริ่มอวดผลงานออกแบบของเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้มภูมิไฉนนำเสนออย่างที่สุด ฤกษ์กระดาศไบเล็กสีชมพูเคลือบมันบ่งบอกความหวานระคนหรรษา มีตัวอักษรสีเทาขึ้นลายบนพะยี่ห้อ 'ashara' ชื่อภาษาอังกฤษของอัศมรา

ซึ่งมีความหมายว่า 'ลึบ' ถูกส่งให้เพื่อนๆ คนละใบ

คนที่ดูเหมือนจะมีปฏิกิริยาตอบรับเร็วที่สุดคือศศิปิรัตน์ ด้วยความที่เจ้าหล่อนเป็นนักประดิษฐ์คิดสร้างสรรค์ด้วยง คงดอดแปลกใจไม่ได้ที่คุณหนูอย่างอัศมราจะออกแบบอะไรที่ก๊ิบเก้แถมดูดีมีราคา เริ่มตั้งแต่การออกแบบ 'ถุง' กันเลยทีเดียว

มือเรียวยาวของตุ๊กตาฝรั่งค่อยๆ แกะสติ๊กเกอร์สีเงินมันวาวที่ติดไว้ตรงปากถุง ก่อนจะพบว่าผ้าพันคอที่คุณนายชราบรจงจัดมาให้ นั่นเป็นผ้าสีฟองใสบางเบา ลวดลายในเนื้อผ้าเป็นจุดจางๆ กุ๊นขอบไล่เฉดจากเข้มไปอ่อน บั้นลึบมองดูยังงัยยังงักก็ไม่อาจมองเห็นว่ามีจะไปกันได้กับชุดแนวฮิปปีซิกที่ศศิปิรัตน์สวมใส่...เลือ่ตัวยาวสีม่วงดอกตะแบกปักลูกบิดแก้วหลากสีหลายขนาดกับกางเกงผ้าฝ้ายเนื้อหนาสีขาวแค่เช่า ยังไม่นับกำไลข้อมือพวงใหญ่ สร้อยคอ และรองเท้า ส้นเตี้ยสีม่วงที่ตรงส่วนสานปักลูกบิดเป็นรูปคล้ายผีเสื้อ ทุกอย่างเต็มไปด้วยลูกบิดและสีลัน

สาวนักเรียนนอกผู้เติบโตมาในวงสังคมชั้นสูงอย่างอัศมราจะมีหรือจะมองไม่ออกว่าผ้าพันคอแบบไหนควรจะเข้ากันหรือไม่เข้ากันกับเสื้อผ้าแบบใด ผ้าพันคอของศศิปิรัตน์ออกแบบมาอย่างสวย แต่...แค่ไม่เข้ากับผู้รับเท่านั้นเอง บั้นลึบแอบอมยิ้ม...งานนี้แม่้นักประดิษฐ์ประจำกลุ่มกำลังถูก 'เอาคืน' โดยนักออกแบบคนใหม่

แต่มีหรือที่นักประดิษฐ์อย่างศศิปิรัตน์จะยอมง่ายๆ มือเรียวยาวหยิบผ้าผืนนั้นทับเป็นเส้นยาวแล้วปลดสร้อยคอออกมาพันรอบๆ นำมาคาดเอวกลายเป็นเข็มขัดสุดเก้ เข้ากับชุดที่สวมใส่อยู่อย่างไม่น่าเชื่อ นอกจาก 'รับมือ' ได้อย่างน่าทึ่งแล้ว ศศิปิรัตน์ยัง 'โต้กลับ' ด้วยการประเคนสร้อย ต่างหู และกำไลชุดใหญ่สุดอลังการ เป็นของแจกสุดพิเศษให้กับคุณหนูผู้มากับของแบรนต์เนม งานนี้คนรับแทบจะกรีดสลับเมื่อสาวตาโตจัดเต็มขอให้ใส่สร้อยเส้นเท่าบ้านที่เจ้าตัวคนทำ

ภูมิใจนำเสนอ

สองสาวผู้สังเกตการณ์หัวเราะกันคิกคัก ก่อนที่บุญเดือนสิบจะ
เอ่ยถาม

"ร้านของซาร่าจะเปิดเมื่อไหร่"

"ตามกำหนดที่ตั้งใจเอาไว้ก็เป็นกลางเดือนธันวา..." อัครฉราผู้ซึ่ง
กำลังพยายามทำความเข้าใจกับน้ำหนักของสร้อยคอสุดอลังการหัน
มาตอบก่อนจะอธิบายให้เพื่อนๆ ฟังถึงรายละเอียดมากมายในการ
ตกแต่งร้าน ลูกสาวท่านทูตเปิดร้านทั้งที่แน่นอนว่าทุกอย่างต้องออก
มาสมบูรณ์แบบและดูดีมีรสนิยม วัสดุชั้นดี วอลล์เปเปอร์และ
เฟอร์นิเจอร์สั่งทำพิเศษ บั้นสิบฟังแล้ววาดภาพวันเปิดร้านของเพื่อน
เอาไว้อย่างหวู่ ถึงตอนนั้นไม่ว่าจะติดธุระอะไรยังไงสาวห้าวก็ตั้งใจว่า
ต้องไปร่วมงานให้ได้

"ซิปปีกับเห็นเปิดดูของฝากสิว่าถูกใจมั๊ยว่าจะเอาไปวางขาย แต่
ไม่ทำสีซ่านะ ที่ให้ไปเนี่ย ในโลกนี้มีอย่างละผืนเท่านั้น รับรองว่า
ไม่มีทางไหลเด็ดขาด ตามสโลแกนของร้าน 'ashara ที่ขายความ
โดดเด่น"

ว่าที่เจ้าของร้านโฆษณาเป็นชุด บั้นสิบเลยอดไม่ได้ที่จะต้องขัดคอ
"เวอร์ปะ"

แม้จะแซวเพื่อนไปแบบนั้น แต่เมื่อสาวห้าวเปิดถุงก็ต้องผิวปาก
หรืออย่างพอใจ เพราะดีไซน์ของอัครฉราทั้งดูดีและมีเอกลักษณ์
เฉพาะตัว ผ้าพันคอเนื้อนุ่มทำจากผ้าไหมลายเรขาคณิตสีเทาเข้ม เข้า
กับการแต่งตัวแบบล้าลองไม่มีพิธีรีตองของเธออย่างเหมาะสม

แต่...การแก้งเพื่อนเป็นเรื่องธรรมชาติ ไหนเลยบั้นสิบจะใส่
ผ้าพันคอ 'พันคอ' ตามที่มันควรจะเป็น หญิงสาวค่อยๆ คลายผมที่
ถักเป็นเปียไว้แล้วถักใหม่พร้อมกับผ้าพันคอ 'ผืนเดียวในโลก' ของ
อัครฉราแทรกเป็นลวดลายในผมเปียนั้น ยังไม่พอ ปลายผ้าที่เหลือ

ยังขมวดปมแล้วคลี่เป็นโบ ผมเปียเรียบๆ ในตอนแรกกลายเป็นเปีย
เก๋ๆ ที่มีกิมมิกน่าสนใจขึ้นมาทันที

ด้วยความที่ของฝากถูกใช้งานผิดประเภทถึงสองครั้งสองครา แม้
ผลงานของสาวห้าวจะออกมาสวย แต่สำหรับเจ้าของผลงานดีไซเนอร์สุด
ไฮโซเห็นแล้วคงอยากกรี๊ดร้องพร้อมทั้งรีบของฝากกลับคืน

"สร้างสรรค์ผิดกาลเทศะมากคะคุณเพื่อน"

อัศมราไวยเบาๆ เมื่อ 'ผ้าพันคอ' ที่ออกแบบอย่างเร็ดถูกดัดแปลง
เป็นสายรัดเอวกับโบผูกผม ทว่าสองสาวห้าวคิดสร้างสรรค์ไม่สนใจหัน
ไปตีมือกันหน้าธารณีหนึ่งแห่งแถววันโตนชะได้เหรียญทองคำ
แห่งชาติ ยังผลให้คนออกแบบ 'ของหูลู่ไม่มีไหล' เตรียมประทุษร้าย
แม่ตัวแสบทั้งสองอย่างเต็มที่

"สวยจิ้งจारा..."

เสียงเล็กๆ ของบุญเดือนสิบประหนึ่งระฆังที่ดังขึ้นเมื่อกรรมการ
นับแปด ช่วยชีวิตสาวห้าวกับแม่ตาโตเอาไว้ได้ทันท่วงที อัศมราหัน
ไปสนใจตุ๊กตาญี่ปุ่นที่กำลังคลี่ผ้าพันคอไล่สีฟ้าอ่อนแก่สลับเทาออก
มาทาบไปทาบมาอย่างชำนาญ เมื่อลองใช้พันคอก็พบว่าเข้ากับสาวตัวเล็ก
ตรงหน้าอย่างเหมาะสมยิ่ง สมกับที่ดีไซเนอร์คนใหม่ออกแบบมาเพื่อ
บุญเดือนสิบโดยแท้

"อย่าลืมนำไปทำงานล่ะ สีฟ้ากับสีเทาเป็นสีโปรดของใครก็ไม่รู้
ใช้มัย รับรองสะดุดตาปึงแน่"

"สะดุดตาปึงปึงอะไรกัน สีโปรดของใครก็ช่างเถอะ" คุณหนูไฮโซ
พูดล้อๆ แค่นิดเดียวแต่ตุ๊กตาญี่ปุ่นดูจะเขินหนัก แก้มใสขึ้นริ้วสีชมพู
จาง "อย่ามานอกเรื่องหน่อยเลย แค่งานมหาโหดก็ปวดหัวจะแยะ
อยู่แล้ว"

จ๊ก!

พูดเรื่องผู้ชายไม่เท่าไร แต่พูดเรื่องงานขึ้นมาตอนนี้อาป็นมา

ยั้งกันเลยทีเดียว

"มีงานให้ปวดหัวดีกว่าไม่มีงานให้ปวดหัวนะ" บีนลิบบ่นเสียงอ่อย
ยังผลให้เพื่อนๆ หันมาสนใจในบัดดล สามสาวขมวดคิ้วพร้อมเพรียง
กัน พร้อมกับคำถาม

"มีปัญหาอะไรที่ทำงานหรือเปล่าเห็น"

"ไม่มีที่ทำงานให้มีปัญหาแล้วละ เพราะ..." สาวหัวหยุดสุด
หายใจหนึ่งวินาที ก่อนเฉลยเรื่องที่ศศิปลันท์อยากรู้หนักหนา "เราเพิ่ง
ออกจากงาน...เมื่อวานขึ้น"

"อ้าว" เพื่อนสนิททั้งสามแทบจะประสานเสียงกัน "อีกแล้วหรือ"
บีนลิบฉีกยิ้มแหยๆ

"หวังว่าจะไม่ได้ไปทำอะไรไว้อีกนะเห็น"

"ทำ"

คำตอบของเจ้าหล่อนทำให้เพื่อนๆ อ้าปากค้าง

"คราวก่อนเตะผ้าหมาจนเจ้านายแทบสูญพันธุ์ คราวนี้ละ"

"ไม่สูญพันธุ์ แต่เกือบเสียชีวิต"

"หว่ายย เห็นทำอะไรนายคนนั้น" อัศฉราหวีตร้องตามสไตล์
คุณหนูของเจ้าหล่อน "แล้วเค้าเป็นอะไรมากมาย"

"ไม่เท่าไรหรอกซาร่า แค่อ้วบะ"

"ทำไมรุนแรงขนาดนั้นล่ะเห็น" บุญเดือนลิบถามด้วยความตกใจ
ขณะที่อัศฉรา นั่งทำตาปริบๆ ก็รีดต่อไม่ออกเนื่องจากน้ำกลั้วเกิน

"ตาแก่มันแลวมมาก หลอกให้เราอยู่ทำงานจนตึก อ้างว่าลูกค้าจาก
สิงคโปร์ต้องการรายงานผลการทดสอบสินค้าตัวนมากเพื่อประกอบการ
ตัดสินใจสั่งของล็อตใหญ่ เรานั่งพิมพ์ให้ตั้งแต่บ่ายสามกว่าจะเสร็จ
ก็เกือบเที่ยงคืน"

"โห" ศศิปลันท์ห่อปาก นัยน์ตาโตแป๋วแหวกกะพริบถี่ๆ ตั้งใจ
ฟังคำบอกเล่าของเพื่อน

"มันหวังจะปล้ำเรา แอบเอายานอนหลับใส่ในกาแฟให้เราดื่ม ดีที่เราไม่หลงกล อมกาแฟไว้ได้ลิ้นแล้วขอตัวไปห้องน้ำ"

"บ้วนทิ้งหรือเห็น" บุญเดือนลิปสันนิษฐาน "เหมือนในหนังเลย"

"ฉลาดสมเป็นชิปปี้" ปันลิปพยักหน้า "พอออกมาเราทำเป็นสะลึมสะลือ หมอนั้นปรีจะเข้ามาประคอง เราเลยแบ็กไชด์คิกเข้าให้ แถมด้วยฝ่ามือพิฆาต และปิดท้ายด้วยแจกันลายคราม"

สามสาวพากันทำหน้าสยดสยองเนื่องจากจินตนาการตามคำบอกเล่าจึงเห็นภาพเหตุการณ์ลอยอยู่ตรงหน้าชนิดชอตต่อชอต ประหนึ่งคนเล่าเป็นนางเอกในหนังเรื่องเฟ็ดสวยโหด และเพื่อนๆ กำลังนั่งชมในโรงภาพยนตร์

จะว่าไปแล้วความโหดและรูปร่างที่เคยอ้วนใหญ่ของปันลิปนี่แหละเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้พวกนักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนฝั่งตรงข้ามไม่กล้าแหย่หรือเข้ามาก่อเรื่องก่อกวนนักเรียนหญิงในกลุ่มบ่อยครั้งที่เดินกันไปสี่คนแล้วหนุ่มน้อยทั้งหลายเข้ามาดักหน้าดักหลังหวังจะเจ้าแจะแจะคุณหนูผู้นำรักอย่างอัศจรรย์ พอเจอมาดโหดๆ ของยัยอ้วนปันลิปเข้าไป หนุ่มน้อยขาสั้นเหล่านั้นก็พากันวงแตก ยิ่งตอนเรียน ม.2 ปันลิปเข้าชมรมเทควันโตและฝึกหนักจนได้เป็นนักกีฬาระดับแชมป์ ใครๆ ก็ไม่กล้าแหย่กับเจ้าหล่อน

"แล้วเขาไม่เอาเรื่องหรือหรือ"

"ก็คงจะเอาเรื่องแหละถ้าเราไม่แฉไปแจ้งความไว้ก่อน เราแอบอัดเสียงตอนมันพูดจามัดตัวเองเอาไว้ด้วย แต่นั่นไม่สำคัญเท่าที่วิวจรปิดในห้องนั้นบันทึกเหตุการณ์ทุกอย่างเอาไว้หมดเลย"

"ต้องใช้บริการพีอีตรอีกหรือเปล่า" ศคิปลันท์เงยหน้าขึ้นถามมูมปากยังมีเศษคานาเป็ดติดอยู่หน่อยๆ

"ขอบใจนะจ๊ะ" ปันลิปคว้ามือเรียวยาวระดับนางแบบโฆษณาครีมบำรุงผิวหลายชิ้นของเพื่อนสนิทมาบีบเบาๆ 'พีอีตร' หรือ

'ฉัตรวิ' เป็นพี่ชายคนที่สี่จากพี่น้องห้าคนของศศิปิลาณ์ เขาเป็น
ทนายความฝีปากเอกซึ่งเคยช่วยเจรจาหย่าศึกระหว่างบั้นลืกับอดีต
เจ้านายเก่าเมื่อครั้งเธอแผลงฤทธิ์ทำร้ายร่างกายเจ้าหมอนั้นก่อนจะ
ออกจากงานครั้งแรกเมื่อปีก่อน "คงต้องใช้บริการพี่ฉัตรอีกนั่นแหละ"

"เฮ้อ ทำไมผู้ชายสมัยนี้นิสัยแย่ง" บุญเดือนสิบเปรยเบาๆ

"จำเพาะต้องเป็นเห็นด้วยนะเจอแต่เจ้านายนิสัยไม่ดี" อัศฉรา
ออกความเห็นบ้าง

"ไม่ใช่แค่เจ้านายหรอก ผู้ชายที่ชอบกินนิสัยเสีย" ศศิปิลาณ์ละจาก
ของกินมาร่วมวงไพบูลย์ แต่ดูเหมือนประเด็นที่หยิบยกขึ้นมาจะเป็น
ปัญหา ทั้งบุญเดือนสิบและอัศฉราหันไปจ้องหน้าเจ้าหล่อนเป็นตาเดียว
"ยัยฉื่อ!"

"แหะๆ เรื่องนี้ห้ามพูดในวงสนทนาเธอ" แม่จอมเอ๋อของเพื่อนๆ
ทำตาโตวิบวับ ก่อนที่จะก้มหน้าก้มตาจิ้มของกินเข้าปากต่อไป

"ใช่สิ ใครเค้าจะโชคดีเหมือนฉื่อล่ะ แฟนก็หล่อ นิสัยก็ดี ทำงาน
ก็ยังได้ทำด้วยกัน อีกหน่อยแต่งงานกันนะ ฝ่ายชายจัดงาน ฝ่ายหญิง
ทำของชำร่วย จะเพอร์เฟกต์ไปไหนเนีย โอ๊ย...อิจฉาชะมัด" บั้นลื
ร่ายยาวกระเซ้าเพื่อน ที่ว่าอิจฉานั้น...ความจริงนึกดีใจแทนเพื่อนที่
ดูเหมือนจะโชคดีในเรื่องความรักไปเสียทุกอย่าง

"ไม่แน่หรอกเห็น อาจมีบางคนที่ฟันคำสาป ชายออกตอนมีแฟน
คนที่เก๋ก็ได้หน้า..." บุญเดือนสิบเปรยลอยลม แล้วปรายตาไปทาง
สาวสวยที่สุดของกลุ่ม ทั้งศศิปิลาณ์และบั้นลืต่างหันไปสนใจเป้าหมาย
เดียวกัน บุตรีท่านทูตในชุดเดรสสีชมพูหวาน

"ซาร่าน่าจะพามาอวด ยัยฉื่อยังคงเสียหมิ่นมาเย้ยพวกเราให้
ตาร้อนผ่าวๆ ได้ทุกปีเลย"

อัศฉราทำหน้าที่เซ็งชีวิต ไม่เหมือนคนที่เพิ่งฉลองวันเกิดล่วงหน้า
กับหวานใจตามที่บอกไว้กับบุญเดือนสิบเมื่อวานนี้ ดีไซเนอร์สาวคว้า

ลาเข้ามาดูอีกหลายอีกก่อนจะอัปเดตข้อมูลใหม่ล่าสุดให้เพื่อนๆ ได้
ตกใจเล่น

"เราเลิกกับอีตานั่นเรียบร้อยแล้ว...เมื่อคืนนี้"

"เลิกกันแล้ว!!"

คราวนี้สามสาวประสานเสียงจนคนทั้งร้านหันมามองเป็นตาเดียว

"ซูว์ จะเสียงดังกันไปทำไมนะ" อัศฉราปรามเพื่อนเบาๆ "...ก็แค่
เลิกกับแฟน"

"แต่ว่า...บ่อยไปมัยอะ" คนที่ทั้งชีวิตมีคนเดียวคนเดียวอย่าง
ศศิวิไลได้ยื่นเพื่อนบอกว่า 'แค่เลิกกับแฟน' เป็นครั้งที่เก้าถึงกับ
ช็อกซีนี่มา วางคานาเบ้ในมือโดยพลัน

"บ่อย" สองสาวที่ชีวิตนี้ยังไม่เคยมีแฟนอย่างบุญเดือนสิบและ
ปิ่นสิบตอบตรงกันแทบเป็นเสียงเดียว "เก้าปีเก้าคน ไม่เรียกว่าบ่อย
ก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว"

"ทำไงได้ คนสวยดันโชคร้ายเจอแต่ผู้ชายห่วยๆ พระเจ้าไม่เข้าข้าง
เลย" อัศฉราตอบอย่างไม่ยี่หระ จิ้มเค้กส้มเข้าปากราวกับทุกอย่าง
เป็นเรื่องธรรมดา...ธรรมดา

แม้จะเป็นการเปลี่ยนแฟนครั้งที่เก้า แต่อัศฉราก็หาได้โศกเศร้า
พุ่มพวยเสียชีวิตผู้ชายคนนั้นไม่ เพื่อนๆ ได้ฟังวีรเวรของเขาแล้วก็
เข้าใจ ต่างเห็นด้วยที่คุณหนูซาร่าจะหลุดพ้นคนนิสัยไม่ดี

จะว่าไปอดีตแฟนทั้งเก้าคนของอัศฉราต่างมีความคล้ายคลึงกัน
ตรงที่รูปลักษณ์ภายนอกนั้นผ่านการรับรองด้วยมาตรฐาน Ashara
Standard หล่อ หู ดูดี มีระดับ แต่นิสัยใจคอและความประพฤติ
นี่สิ...แล้วไม่ซ้ำแบบ เรียกได้ว่าผู้ชายในโลกนี้มีข้อเสียเรื่องอะไรได้บ้าง
เก้าหนุ่มในอดีตของซาร่าสามารถตอบโจทย์ทั้งหมดได้อย่างสมบูรณ์แบบ

บุตรีท่านทูตประกาศโครงการย้ายที่อยู่ใหม่เพราะไม่ต้องการพัก
อาศัยร่วมคอนโดฯ กับคนที่เพิ่งบอกเลิกกันไปหมาดๆ แม้ว่าเขาจะอยู่

ชั้นเก้าแต่อัศวมราอยู่ชั้นสิบก็ตาม คุณหนูซาร่ารังเกียจหมอนั้นถึงขนาดไม่อยากเห็นแม่แต่เงา และสถานที่ซึ่งคนสวยแห่งกลุ่มอ๊อคซ์จะย้ายเข้าไปอยู่คือบ้านเดิมในวัยเด็กที่ถูกทิ้งร้างไว้เป็นสิบปี

บุญเดือนสิบรับปากว่าจะติดต่อ 'สิบทิศ' เพื่อนของพี่ชายมาช่วยซ่อมแซมบ้านให้ ด้วยชื่อจริงที่เกี่ยวข้องกับคำว่า 'สิบ' ทำให้สาวๆพากันถามว่าเขาหน้าตาเป็นอย่างไร ซึ่งก็ได้คำตอบว่าหล่อมาก แต่เป็นคนที่น่าพาความโชคร้ายมาให้ผู้หญิงทุกคนที่อยู่ใกล้จนได้ฉายาว่า 'ช่วยสิบทิศ'

บั้นสิบแอบคิดเล่นๆ ว่าระหว่าง 'ช่วยสิบทิศ' กับ 'เจ้าหญิงที่ถูกสาป' ใครจะมีอาถรรพ์กว่ากัน หรือดีไม่ตี คนโชคร้ายสองคนมาเจอกัน อาจเกิดโชคดีขึ้นมาก็เป็นไปได้

ระหว่างที่คุณหนูไฮโซทำตาว้างๆ เพราะเริ่มจะสนใจผู้ชายจอมช่วย (แต่รูปหล่อ) คนนั้นขึ้นมานิดๆ เพื่อนตัวเล็กสุดซึ่งตอนนี้ยังไม่เลาะอะไรเลยก็หิบบของฝากออกมาแจก

ศศิปลันธุ์ได้รับของกระจุกกระจิกหลากหลายชนิดจากร้านร้อยเยน แม่สาวนักประดิษฐ์จึงตอบแทนเพื่อนผู้รู้ใจด้วยปิ่นปักผมประดับลูกปัดสีฟ้าใส ซึ่งตุ๊กตาญี่ปุ่นได้รับของปิ่นก็ใช้ปิ่น หิบบเจ้าปิ่นปักอันนั้นเสียบเข้ากับผมทรงโดนัทสีน้ำตาลเข้มของเธอ คนให้ฉีกยิ้มดีใจจัดมาอีกสามสี่อัน ซึ่งบุญเดือนสิบรับมาเก็บไว้อย่างเต็มใจ

ของฝากสำหรับบั้นสิบคือขนมญี่ปุ่นหน้าตาดีรูปทรงสวยงามที่รสชาติอาจไม่ถูกปากคนไทยส่วนใหญ่ แต่บั้นสิบว่ามันอร่อยและแปลกดี เธอส่งมอบขนมไทยของโปรดให้บุญเดือนสิบ มีทั้งเสน่ห์จันทร์จำมงกุฎ ทองเอก อาลัว และอีกสารพัดชนิดที่บั้นสิบ 'จัดเต็ม' มาเพื่ออดีตเด็กหญิงตัวเล็กที่ชอบกินขนมไทยโบราณ สมัยไปที่ร้านบุญเดือนสิบจะถามโน่นถามนี่เกี่ยวกับการทำขนมจนแม่ประยงค์ปลื้มแล้วปลื้มอีกอยากรับเป็นลูกสาวคนที่สอง

และสำหรับคุณหนูอัศมราอดีตนักเรียนอังกฤษ ได้รับของฝากจากญี่ปุ่นเป็นชาซากุระ คนให้คงอยากให้รำลึกบรรยากาศแบบผู้ดีอังกฤษที่อัศมราใช้ชีวิตในสังคมแห่งนั้นมาหลายปี

ไฉนๆ ก็ไฉนๆ ช่วงนี้เบรคการเฝ้าเพื่อแจกของกันโดยเฉพาะปั้นลิปส่งถุงข้าวตังหน้าเนย หน้ากุ้ง พายกรอบสารพัดรสให้คุณนายชรา ส่วนอีกถุงสำหรับศศิพิลันท์ เป็นขนมฝิงจิว ข้าวเม่าหมี เหมาะสำหรับยัยฉือจอมแพะและละเลียดกินทีละนิด นอกจากนี้ในถุงยังมีขนมที่จัดมาเป็นพิเศษฝากไปให้ฉัตรวิเป็นสินบนล่วงหน้า ถ้าเกิดคดีความขึ้นมาจริงๆ

บุญเดือนสิบเป็นคนสุดท้ายที่ได้บอกเล่าชีวิตการทำงานช่วงที่ผ่านมาในญี่ปุ่น นับตั้งแต่พบรักฝังใจกับรุ่นพี่จากแดนซากุระตอนไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนเมื่อชั้น ม.5 จนป่านนี้ก็ยังไม่มีการว่าเธอจะเปิดประตูหัวใจให้ใคร ชาวดีก็คือตุ๊กตาญี่ปุ่นโคจรมาเจอผู้ชายในฝันคนนั้นอีกครั้ง แถมยังทำงานที่เดียวกันอีก เพื่อนๆ ก็เลยพากันแอบลุ้นให้ความรักของสาวช่างฝันเป็นจริงเสียที

"เขาร้ายมากเลยเธอ รุ่นพี่สุดหล่อของชิปปี้ล่ะ"

ปั้นลิปถาม ไม่ค่อยรู้เรื่องของเพื่อนละเอียดมากนัก เลยไม่มีความนัยใดๆ ไม่รู้ว่าถามถึงพี่คนนี้ปึบ บุญเดือนสิบจะหน้าหมองปึบแบบนี้

"ร้ายมาก แค่นี้คร่าวๆ เขาก็ร้ายนิสัยเสียของเขาได้เป็นลิปข้อแล้ว แต่...เห็น เราไม่อยากจะพูดถึงเขาเลยจริงๆ นะ แค่คิดก็เครียดแล้ว"

เห็นสีหน้าและฟังน้ำเสียงของบุญเดือนสิบแล้วปั้นลิปนึกสงสารท่าทางอิตารุ่นพี่ทีลีนะชิ มาสะคนนี่คงจะมหาโหดจริงๆ แม่สาวตัวเล็กที่สุดของกลุ่มบอกเล่าถึงความร้ายกาจสารพัดของรุ่นพี่ แล้วสรุปตบท้ายตรงที่ว่า

"ฉือ...ขอความช่วยเหลือจากฉือหน่อยนะ เราไม่อยากจะมันแล้ว"

ตุ๊กตาญี่ปุ่นวางถุงเครื่องรางสีฟ้าที่ทำกลมเป็นพระจันทร์เต็มดวงตามชื่อลงบนมือศศิปีลันท์ ถุงใบนั้นใส่ของหลายสิ่งที่คุณเดือนสิบใช้เป็นเครื่องราง เป้าหมายของเธอคือขอให้เพื่อนช่วยเอาของบางอย่างในนั้นออกแล้วเย็บปิดถุงให้เหมือนเดิม

"...คืนวันเสาร์หน้าเราขึ้นเครื่อง น่าจะเสร็จทันมั๊ยอะจ๊อ"

"ทันสิ ทำแป็บเดียวก็เสร็จ"

ศศิปีลันท์รับคำเป็นมั่นเหมาะ แต่ป็นสิบรู้ว่าแม่จอมเอ้ออาจจะลืมได้ จึงย้าให้คุณเดือนสิบส่งข้อความไปเตือน ระหว่างที่ศศิปีลันท์กำลังสนใจซื้อขนมหลากหลายชนิดกลับไปทานที่บ้าน เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น แน่ละ...เฮียหมื่นโทรมา

ไม่นานนักรถกระบะสีฟ้าก็นำราชรถมาจอดเทียบ ศศิปีลันท์ยิ้มหน้าบานเดินไปขึ้นรถโดยมีคนรักดูแลทุกฝีก้าวราวกับเธอเป็นเจ้าของก็ไม่ใช่ปาน คู่รักมาราชนโบบกมือลาไปแล้ว ทว่าคุณเดือนสิบต้องรอพี่ชายมารับ อัศจรรย์ซึ่งอยากจะรีบคุยเรื่องติดต่อคนซ่อมบ้านจึงอาสาอยู่เป็นเพื่อน ป็นสิบล่าลาสองสาวแล้วหอบหิ้วของฝากเดินตรงไปยังเจ้าเต่าน้อยเหลืองมะนาวที่จอดรออยู่อย่างเรียบร้อย

ป็นสิบขับรถกลับบ้านด้วยความรู้สึกหลากหลายระคนกัน วันที่ 10 เดือน 10 ปี 2010 เป็นวันครบรอบสิบปีของมีตติ้งสี่สาวกลุ่มอิกซ์ รวมตัวกันครบแก๊งครั้งใดอาการเม้าท์กระจายก็เกิดขึ้นเมื่อนั้นดูเผินๆ เหมือนพวกเธอมีแต่ความสุขไม่ทุกข์ร้อน แต่ถ้ามองลึกลงไป ในรายละเอียดชีวิตของแต่ละคนดูเหมือนจะลุ่มๆ ดอนๆ กันถ้วนหน้า

คนที่ดูเหมือนความรักจะราบเรียบและความราบเรียบนั้นก็พาให้ราบรื่นมากที่สุดคือศศิปีลันท์ คนข้างกายที่คบกันมาสิบปีอย่างสิบพันหรือเฮียหมื่นเป็นผู้ชายที่คงเส้นคงวา ฟังพาได้ในทุกเรื่อง นอกจากจ่ายงานของซำร่วยให้แม่หนักประดิษฐ์อาร์มณดีชนิดที่เรียกได้ว่า 'ผูกขาด'

แต่เพียงผู้เดียว เขายังสั่งขนมไทยจากร้านของแม่ประยงค์ไปเป็นของหวานในงานอีเวนต์อยู่เป็นประจำ

ที่สำคัญ...เขาเป็นคนรักที่น่ารัก มีศศิภิลลันท์ที่เหน็ดเหนื่อยมีสิบพันที่นั่น จนเพื่อนๆ ขนานนามเขาว่า 'องครักษ์พิทักษ์เชื้อ'

เพื่อนสาวคนสวยที่สุดอย่างซาร่า เธอสมบูรณ์แบบทุกอย่าง ทั้งฐานะร่ำรวยชั้นเศรษฐีชาติตระกูลดีเป็นถึงลูกสาวท่านทูต ยิ่งหน้าตาไม่ต้องพูดถึง สวยระดับนางเอกฮอลลีวูดยังอายม้วน แต่กลับอภัพเรื่องความรัก เพื่อนชายก็คนๆ ที่เข้ามาในชีวิตของซาร่าถ้าไม่มีอันเป็นไปก็ต้องเป็นผู้ชายแสนช่วย

โชคดีที่เพื่อนคนนี้เป็นคนเข้มแข็ง เธอสามารถลืมความทุกข์ทั้งหมดได้ในเวลาอันรวดเร็ว และพร้อมที่จะเดินหน้าไปสู่อนาคตที่ดีกว่าอยู่เสมอ

ข้างฝ่ายบุญเดือนสิบ ดูเหมือนกลับมาเมืองไทยคราวนี้จะมีอาการแปลกๆ รุ่นพี่จอมโหดคงใช้งานหนัก หรือไม่ก็ทำให้เธอที่น่ารักของบั้นสิบคนนี้ต้องซุ่มซ่องหมองใจ ถึงขนาดจะทิ้งกระดุมเม็ดที่สอง...ของที่ระลึกสิ่งเดียวที่เขาเคยมอบให้ คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ

คนไม่มีแฟนคิดไปคิดมาก็เริ่มปลง

...เฮ้อ ยิ่งคิดยิ่งปวดตับ เป็นโสดแบบนี้แหละดีแล้ว...

เวลาสิบปีเปลี่ยนเด็กหญิงตัวกลมเป็นสาวสวยคมขำ
แต่หน้ที่คนที่ผู้ชายใจร้ายเป็นคนทำให้บานเป็นร้อยเป็นพันปีก็ไม่ลืม

ดวงเนื่อคู่ว่าเยแล้ว แต่ดวงพู่อบทมกัยงเยกว่า เพราะเจ้านายที่ร้ายต่อที่ร้ายของ 'ปิ่นสับ'
ถ้าไม่ชกอกก็เฝ่าหัวชูอิหรอบเดียวกัน หกหญิงสาวจึงเปลี่ยนงานมอຍกว่าเปลี่ยนแปรงสีฟันระชก
คุณๆ ว่าชั่งเจ็ดที ดีเจ็ดหน เธอว่าเธอพ่านช่วมกาก็เกินเจ็ดแล้วนะ
แล้วเมื่อไหร่โอดมันจะเวียนมาถึงเธอสักทีเนย

เรื่องเยครั้งล่าสุดก็คือ เจ้านายคนใหม่ดันเป็นโจกท่าก่า คนที่เธอหมายหัวไว้
ตั้งแต่สมัยเรียนมริยมาว่าเจอเมื่อไหร่ จะต้องเอาคืนให้เสบ โทษฐาน
ทำร้ายหัวจิตหัวใจสาวน้อย (แต่ขนาดตัวไม่น้อย) และทำลายภาพเสนสวยงามของหนุ่มในฝัน
ปิ่นสับวันปีไมไ่ปิ่นสับในวันวานอีกแล้ว ที่เธอพยายามจนสวยแบบนั้นนับว่าไม่เหน้อยเปล่า
อันว่าสิบปีเท่เกินไมสาย คุณเจ้านายเจ้าขา~ เตรียมล้างคอรอการสทกันท้จากเธอ...
พู่พิทักษ์แห่งกลุ่มอีซี่ได้เลย!

ความรู้สึคดี... ที่เรียกว่ารัก

978-616-06-0414-2

9 786160 604142

ราคา 179 บาท